

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1062 ²	Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῃ 13 Ἀπριλίου 2017 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ Κλαυδία Πρόκλα

«Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19)

Μεγάλη Παρασκευὴ αὐριο, ἀγαπητοί μου. Ἡμέρα ἀγία, ἡμέρα δακρύων καὶ πένθους, ἡμέρα τοῦ μεγαλυτέρου μυστηρίου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου; Θὰ ψελλίσω λίγες λέξεις, καὶ ζητῶ τὴν προσοχὴ σας.

Θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἓνα πρόσωπο τῶν ἁγίων παθῶν. Ὁ φυσικὸς ἥλιος, ὅταν πέφτῃ σὲ στιλπνὲς ἐπιφάνειες, τίς κάνει φωτεινές, τίς κάνει μικροὺς ἥλιους κι αὐτές. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ πνευματικὸς ἥλιος. Μεσουράνημά του εἶνε ἡ Μεγάλῃ Παρασκευή. Δέσμες φωτὸς ἐκπέμπει ὁ Ἐσταυρωμένος. Ἄλλες πέφτουν σὲ ἄγριες καὶ σκληρὲς ψυχές, ποὺ μένουν σκοτεινές· ἄλλες πέφτουν σὲ εὐγενεῖς ὑπάρξεις ποὺ ἀκτινοβολοῦν. Μία εὐγενὴς ὕπαρξι ποὺ βρέθηκε ἀπέναντι στὸν Ἐσταυρωμένο εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ Πιλάτου. Γι' αὐτὴν ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ λίγες λέξεις.

Ἦταν εἰδωλοάτρις. Τὸ ὄνομά της ἦταν **Κλαυδία Πρόκλα**· δὲν τὸ ἀναφέρει τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ ἡ ἱερὰ Παράδοσις. Ἡ Πρόκλα ἦταν εὐγενὴς δέσποινα τῆς Ῥώμης. Χάρις στὴ δική της βοήθεια ὁ Πιλάτος κατάρθωσε ν' ἀνέβῃ σὲ ἀξιώματα καὶ νὰ γίνῃ πραιτώρ. Πόσοι ἄσημοι ἄντρες δὲν ὀφείλουν τὴν ἀνάδειξί τους στὶς ἐκλεκτὲς γυναῖκες τους!

Ἔγινε λοιπὸν ὁ Πιλάτος πραιτώρ, διοικητῆς τῆς Παλαιστίνης. Ἀλλὰ ἡ Ῥώμη ἦταν αὐστηρή. Δὲν ἐπέτρεπε στοὺς διοικητὰς νὰ παίρνουν μαζί τίς γυναῖκες τους στὶς ἔδρες τους, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν αὐτὲς καμμία ἀνάμειξι στὰ τῆς διοικήσεως. Ὁ Πιλάτος ὅμως εἶχε τόση ἀγάπη στὴν Πρόκλα, ὥστε πῆγε ὁ ἴδιος στὰ ἀνάκτορα τοῦ Καίσαρος καὶ ζήτησε, πηγαινόντας στὴν Παλαιστίνη, νὰ πάρῃ μαζί καὶ τὴν σύζυγό του. Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, κάνοντας

ἐξαιρέσι, ἐπέτρεψε. Ἔτσι τὸ ἀντρόγυνο βρέθηκε ἀπὸ τῆ Ῥώμη στὴν Παλαιστίνη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀσφαλῶς τὸ περιβάλλον ἐκεῖ ἦταν διαφορετικὸ, καὶ ἡ Πρόκλα θὰ στενοχωριόταν μέσα στοὺς φανατικούς καὶ ἐμπαθεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους.

Ἔνα πρωτὶ τὸ πραιτώριο ἀναστατώθηκε. Ἀκούστηκαν φωνές. Ὁ Πιλάτος ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ εἶδε μιὰ ἀνθρωποθάλασσα. Διατάζει τοὺς λεγεωνάριους νὰ ἔννε ἔτοιμοι νὰ φρουρήσουν τὴν τάξι. Ἐρωτᾷ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὄχλου, τί θέλουν. Αὐτοὶ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως φέρνουν μπροστά του κάποιον δεμένο. Ἦταν ὁ **Ἰησοῦς**! Τοὺς λέει· –Ποιά κατηγορία ἔχετε κατ' αὐτοῦ; Ἀπαντοῦν· –Εἶνε κακοποιός, ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του υἱὸ τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἐπαναστάτης ἐναντίον τοῦ καίσαρος... Ἀόριστοι οἱ κατηγορίες. Ὁ Πιλάτος, τηρητῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, δὲν ἤθελε νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασι χωρὶς ἔρευνα. Ἐξετάζει ἐπιμελῶς, πείθεται ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶνε τελείως ἀθῶος· καὶ ὄχι μόνο πείθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ διακηρύττει ἐπισήμως· «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ» (Ἰω. 18,38). Ἀλλὰ ἡ ἀγέλη ἐκείνη μαίνεται καὶ ἀπαιτεῖ καταδίκη. Ὁ Πιλάτος κλονίζεται, παρ' ὅλο ποὺ δύο φωνές τὸν ἐμποδίζουν νὰ καταδικάσῃ τὸν Ἰησοῦ· ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, καὶ ἡ φωνὴ τῆς συζύγου του, ποὺ τὸν εἰδοποιεῖ· «Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19). Ἡ Πρόκλα εἶδε ὄνειρο. Ἐντρομῆ εἰδοποιεῖ τὸν σύζυγό της ποὺ βρίσκεται στὸ βῆμα· Πιλάτε, πρόσεξε. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν εἶνε τυχαία. Ἔχεις μπροστά σου τὸν Ἀθῶο μὲ ἄλφα κεφαλαῖο. Δὲν πρέπει νὰ υπογράψῃς... Ὁ Πιλάτος πάλι κλονίζεται. Λαμβάνει σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τὸ μήνυμα –πόση ἐπίδρασι ἀσκεῖ στὸν ἄντρα ἡ

καλή γυναίκα!— και θέλει να έπιμείνη. Ἄλλ' αἴφνης κάμπτεται και ὑπογράφει τὴν καταδίκη! Τί συνέβη;

Ὁ Πιλάτος εἶχε τὴν ἀχίλλειο πτέρνα του. Ὅλοι, ἀδελφοί μου, και οἱ μεγαλύτεροι ἀκόμη ἄνδρες τῆς ἱστορίας, ἔχουν τὴν ἀχίλλειο πτέρνα τους. Εἶνε κάποιο ἐλάττωμα. Τοῦ Πιλάτου τὸ ἐλάττωμα ἦταν ἡ **κενοδοξία**. Νόμιζε, ὅτι θὰ μείνη για πάντα πραιίτωρ, ὅτι θ' ἀπολαμβάνη ἰσοβίως τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τῆς Παλαιστίνης. Γνώριζαν τὴν ἀδυναμία του οἱ πονηροὶ ἀρχιερεῖς, και σὲ μιὰ στιγμή ἐκσφενδονίζουν τὴν «τορπίλλη»· «*Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσης, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος*» (Ἰω. 19,12). Θὰ πᾶμε στὴ Ῥώμη και θ' ἀξιώσουμε τὴν ἐκθρόνισί σου. Φοβερὸ δῖλημα· τί να διαλέξῃ, τὸ θρόνο ἢ τὸν ἀθῶο Ἰησοῦ; Ὡ πόσες φορὲς στὴ ζωὴ και στὴν ἱστορία μικρῶν και μεγάλων τίθεται **δῖλημα**· «τὸ δίκαιο ἢ τὸ συμφέρον»; Εἶνε στιγμές, πού ζυγίζουσι αἰωνιότητα. Μποροῦσε να τοὺς πῆ· Δὲν βάζω ὑπογραφή. Ἄλλὰ τελικὰ ὑπέκυψε στὶς ἀπειλές. Στενοχωρημένος και τρέμοντας ὑπέγραψε τὴν εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ τὸν παρέδωσε σὲ ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, πού τὸν ὠδήγησαν στὸν «κρανίου τόπον» (Ἰδ. 19,17). Ὁ Πιλάτος ἀποσύρθηκε στὸ πραιτώριο μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἀναστενάζοντας.

Τὸ τέλος του ἦταν ὅμοιο μὲ τοῦ Ἰούδα. Σὲ λίγο ἔχασε τὸ ἀξίωμά του. Συκοφάντες ἔστειλαν λίβελλο ἐναντίον του στὸν Καίσαρα, κ' ἐκείνος τὸν κατέβασε ἀπὸ τὴ θέσι του και τοῦ ἀφαίρεσε κάθε ἀξίωμα. Βρέθηκε ἐξόριστος στὴν Ἑλβετία. Ἐκεῖ εἶχε διαρκῶς μπροστά του τὴ φοβερὴ σκηνὴ τοῦ πραιτωρίου· τὸν καταδίωκε ἡ σκιά τοῦ Χριστοῦ. Ὡσπου μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ἄκρη ἑνὸς γκρεμοῦ, μελάγχολος καθὼς ἦταν, ἔπεσε στὰ νερὰ μιᾶς ἐλβετικῆς λίμνης και αὐτοκτόνησε.

Ἡ σύζυγός του ἡ **Πρόκλα** τί ἔγινε; Πίστεψε στὸ Χριστό, βαπτίσθηκε, ἔγινε ἱεραπόστολος, και **εἶνε μεταξὺ τῶν ἁγίων**. Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν **ἐορτάζει στὶς 27 Ὀκτωβρίου**.

* * *

Ἐποσχέθηκα, ὅτι θὰ σᾶς μιλήσω για ἕνα πρόσωπο, ἀλλὰ σᾶς μίλησα για δύο. Γιατὶ τὸ ἀντρόγυνο δὲν χωρίζεται. Πιλάτος και Πρόκλα βρέθηκαν και οἱ δύο ἀπέναντι στὸν Ἐσταυρωμένο. Ἡ Πρόκλα φωτίστηκε και ἔγινε ἁγία· ὁ Πιλάτος, παρὰ τίς εὐκαιρίες πού εἶχε, ἔμεινε σκοτεινός. Τί δείχνει αὐτό; Μεγάλο δῖδαγμα· ὅτι ἡ Κλαυδία Πρόκλα νίκησε τὸν Πιλάτο, ἡ γυναίκα νίκησε τὸν ἄντρα. Στὸ ἀγώ-

νισμα τῆς **ἀγάπης τοῦ Ἐσταυρωμένου** ὁ Πιλάτος πῆρε μηδέν, ἡ Πρόκλα πῆρε ἄριστα.

Ὅταν ἦμουν νεώτερος, ὡς ἱεροκήρυκας στὴν Ἀθήνα, σὲ κάποιο κεντρικὸ ναὸ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς μίλησα αὐστηρὰ ἐναντίον τῶν γυναικῶν ἐπαναλαμβάνοντας τὸ ῥητὸ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου πρὸς τὴν Κασσιανή, «*Διὰ γυναικὸς ἐρρῦη τὰ φαῦλα*», ὅτι ἡ γυναίκα εἶνε πηγὴ κάθε ἀθλιότητος. Ὅταν κατέβηκα ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, μιὰ σεβάσμια κυρία τῶν Ἀθηνῶν μὲ πλησίασε και μοῦ εἶπε· «Πάτερ, σήμερα ἦσουν ὑπερβολικός. Ἀπηύθυνες φοβερὸ κατηγορητήριο κατὰ τοῦ γυναικεῖου κόσμου. Σὲ παρακαλῶ, ὅταν πᾶς στὸ κελλί σου, διάβασε τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου και δές· ποιὸς τὸν ἐπρόδωσε, ποιὸς τὸν ἀρνήθηκε, ποιὸί τὸν δίκασαν, ποιὸί τὸν περιέπαιξαν, ποιὸί τὸν ἐφτυσαν, ποιὸί πῆραν καρφιά και τὸν σταύρωσαν; Ἄντρες, ὄχι γυναῖκες. **Ἡ γυναίκα εἶνε ἔξω ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου...** Δέχτηκα τὴν παρατήρησι. Μικρὸ εἶνε αὐτὸ τὸ δῖδαγμα;

Ὅ,τι συνέβη, ἀδελφοί μου, στὰ πάθη τοῦ Κυρίου, συμβαίνει και σήμερα. Σκληρὸς ὁ ἄντρας. Σπάνιο τὸ παράδειγμα ἀνδρὸς πού ν' ἀγαπᾷ δυνατὰ τὸν Κύριο. Ἐνῶ ἀντιθέτως **σπάνιο τὸ παράδειγμα γυναίκας ἀθέου και ἀπίστου**. Θέλετε ἀπόδειξι; Ποιοὶ ἐκκλησιάζονται, ποιὸί ἐξομολογοῦνται, ποιὸί κοινωνοῦν; Οἱ γυναῖκες. Ἄντρες λίγοι. Μ' αὐτὸ δὲν τίς ἀμνηστεύω, δὲν πέφτω στὸ ἄλλο ἄκρο. Γνωρίζω τὰ ἐλαττώματά τους. Ἄλλ' ἐὰν οἱ ἄντρες ἦμασταν καλύτεροι, θὰ ἦταν και οἱ γυναῖκες.

Ἡ Κλαυδία Πρόκλα εἶνε ἕνα ἄστρο και ἕνας ἔλεγχος τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωισμοῦ. Ἡ Χριστιανὴ γυναίκα ὡς ἀδελφή, ὡς κόρη, ὡς σύζυγος, ὡς μητέρα, ὡς ἱεραπόστολος, ὡς νοσοκόμος, ὡς ἰδεώδης ἄνθρωπος, θὰ παραμείνη ὅ,τι εὐγενέστερο στὸν κόσμο και στὴν Ἐκκλησία. **Νικᾷ ἡ γυναίκα τὸν ἄντρα** ὄχι σὲ πολέμους ἢ ἄλλα ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ στὸν εὐγενέστερο τομέα, στὴν καρδιά. Ἡ γυναίκα εἶνε καρδιά και αἰσθάνεται δυνατώτερα τὴν **ἀγάπη τοῦ Ἐσταυρωμένου**. Ὁ ἄντρας εἶνε νοῦς.

Ἔρχονται χρόνια σκληρὰ. Ἄννες και Καϊάφες, Ἰουδες, Πόντιοι Πιλάτοι και ἄλλοι ἄντρες θὰ σταυρώσουν ἐκ νέου τὸ Χριστό. Ἀλλὰ και ὅταν ὅλοι αὐτοὶ τὸν ἐγκαταλείψουν, κοντὰ του θὰ μείνουν μιὰ Κλαυδία Πρόκλα, μιὰ Σαλώμη, μιὰ Βερονίκη, μερικὲς μυροφόρες, θὰ μείνη πρὸ παντὸς ἢ Παναγία. Καὶ αὐτὲς θὰ ὑμνοῦν και θὰ δοξάζουν Χριστὸν ἔσταυρωμένον· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**